

[Jens Kristian Hansen.]

drupborg også efter en udflytning til universitetscenterets arealer fortsat vil være en selvstændig uddannelsesinstitution med egen styrelse.«

Jeg synes, at der i fru Tove Niensens udtalelse ligger en beskyldning, og jeg synes, at den tidligere undervisningsminister er ved at være lidt langt ude i sin usaglighed.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil blot til undervisningsministeren sige, at det ikke var min tanke at være uredelig i mit meget kortfattede oplæg her om, hvad der var sket på undervisningsområdet. Tværtimod mente jeg, jeg var redelig ved netop at citere undervisningsministeren og ikke gå dybere ind i noget andet.

Jeg vil godt sige, at jeg stadig væk mener, at der vil være behov for en mere åben debat om disse ting, og at det måske nok er utilfredsstillende ligesom at få tingene forelagt i undervisningsudvalget med den meget lukkede drøftelse, der er dér, og med den ret korte tid, der altid vil være til diskussioner dér.

Tove Nielsen (V):

Jeg skal bare gøre nogle få bemærkninger til hr. Jens Kristian Hansen. Hr. Jens Kristian Hansen var inde på, at han savnede nogle saglige argumenter i mine argumenter for ikke at flytte statsseminariet fra Emdrupborg. Jeg må altså have lov til at opfatte det på den måde, at hr. Jens Kristian Hansen ikke mener, det er saglige argumenter, når jeg ridser op, hvor store økonomiske problemer der er forbundet med denne udflytning.

Jeg må konstatere, at det sådan set rimer ret så godt med den opfattelse, jeg mere og mere får, at det ikke betyder noget for den nuværende regering og for socialdemokratiet at poste enorme summer ud, for kan man ikke hente dem det ene eller det andet sted, kan man i hvert fald stifte større gæld i udlandet.

Kristine Heltberg (SF):

Trods denne ildfulde debat er jeg ikke blevet spor overbevist om, at disse forenede højre- og venstrekræfter på de yderste kanter i denne sal kan have ret samtidig. Det forekommer mig derfor, at man stadig væk må fastholde det forslag fra ministerens side, som går ud på en efter min mening aldeles ikke modbevist, meget fornuftig anvendelse af nogle ledige un-

dervisningslokaler til undervisningsvirksomhed. Jeg vil håbe, at vi i undervisningsudvalget bliver klar over de forskellige omstændigheder, som selvfølgelig kan være bekymrende og kan give anledning til en del modsigelser, en del uvilje, men som forekommer mig at være af en overskuelig art. Jeg håber, at vi trods alt kommer til fornuft under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til undervisningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om friskoler og private grundskoler m. v.

(Lovforslag nr. L 124. Fremsat 25/11 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erling Olsen (S):

Her under første behandling, hvor vi skal optrække nogle principielle retningslinjer, kan det være rigtigt, at jeg klarlægger hovedtræk af mit partis holdning til friskoler og private grundskoler.

Vi betragter det som et af de største fremskridt i bekæmpelsen af classesamfundet, at folkeskolen er blevet hele folkets skole. I vore bedsteforældres tid fandtes betalingskoler, hvor det, man kaldte bedre folks børn, gik, og offentlige skoler, hvor det, man kaldte jævne folks børn, gik. Og da betalingskolerne var bedre udstyret og bedre udrustet på mange måder end de offentlige skoler, så forstærkede det daværende skolevæsen de skævheder, der var i samfundet rent socialt. Derfor havde vi en lidt kølig holdning over for den private skole. Det er typisk for socialdemokrater, og det er for nogle at se en svaghed, men for os at se en styrke, at der er flere sider af samme problem.

På den anden side så vi jo også, at de ideer, vi stod for rent pædagogisk, trivedes ganske godt i friskolen og i den private skole. Netop dér havde man en chance for at prøve den an-